

nýbrž na konečný výsledek podvodného jednání, totiž na to, že obžalovaný vylákané peníze si ponechal pro sebe. Zmateční stížnost považuje za rozhodné pouze to údobí činnosti obžalovaného, ve kterém zamýšlená jím škoda byla přímo způsobena. Pro takovýto postup není však důvodu, naopak dlužno pohlížeti na jednání obžalovaného od počátku podvodné činnosti až do jejího výsledku jako na j e d e n c e l e k, s kteréhožto hlediska jeví se arci jako hlavní činnost listivé předstírání předložením fingovaných účtů a vzbuzení omylu u městské pokladny, kdežto přivlastnění si vylákaných peněz jest pouhým výsledkem této činnosti. Uplatňuje-li stížnost, že, aby se obžalovaný mohl dopustiti podvodu, musil by účty fingovati sám, což však učinili spoluobžalovaní L. a V., sluší na to odvětit, že pro podřadění pod zákon stačí, že obžalovaný předložil městské pokladně v úmyslu podvodném účty, ačkoliv věděl, že nejsou správné. Neboť v předložení fingovaných účtů a v jich vydávání za pravé dlužno spařovati listivé předstírání, jehož užito bylo k tomu cíli, by u městské pokladny vyvolána byla nepravá představa a víra ve správnost jednání obžalovaného a aby pokladna pohnuta byla k činění, ku kterému by se byla jinak nerozhodla. Ostatně padá obžalovanému k tíži již i ono fingování účtu, poněvadž se dle zjištění rozsudku dělo na výslovnou žádost obžalovaného, jenž, jak spoluobžalovaný L. potvrdil, vždy koncem měsíce napsal, co má L. do účtu napsati. Stěžovatel použil proto spoluobžalovaných k provedení fingování účtů, takže je v pravdě zodpovědným jako přímý pachatel i za převzetí fingování toho, zvláště když zákon nevyžaduje nutně, aby ten, kdož vykonává zločinnou činnost, vykonával ji sám, nýbrž může nastati případ, že použije k tomu i osoby jiné.

Čís. 1703.

Vojenské trestní soudní pravomoci (§ 60 tr. ř. a § 11 čís. 1 voj. tr. ř.) podléhají vojenské osoby z povolání i tehdy, jsou-li na dočasné dovolené.

(Rozh. ze dne 28. července 1924, Zm II 368/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v Šumperku ze dne 26. února 1924 porušen byl zákon v ustanovení §u 11 čís. 1. voj. tr. ř. a §u 60 tr. ř.; rozsudek ten se zrušuje a okresnímu soudu v Šumperku se ukládá, by spisy postoupil příslušnému vojenskému prokurátorovi v Olomouci.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Šumperku ze dne 26. února 1924 byl Alois V. pro přestupky podle §u 411, 459 tr. zák., jichž se dopustil dne 12. února 1924 v D., odsouzen k trestu. Úředním opisem kmenového listu Aloise V-a je zjištěno, že rotmistr Alois V. je rotmistrem zbrani z povolání, zařazený do kmenového stavu p. pl. čís. 45 a že obdržel dne 1. ledna 1924 »dovolenou« s čekáním na dobu 12 měsíců

jako dočasně k službě nezpůsobilý. Dle §u 33 branného zák. ze dne 19. března 1920, čís. 193 Sb. z. a n. určují rozsah vojenské trestní pravomoci soudní vojeský trestní řád a vojenská služební ustanovení. Dle §u 11 čís. 1. voj. tr. ř. jsou podrobeny vojenské soudní pravomoci »vojenské osoby v činné službě«. Služební řád branné moci československé ustanovuje pak v článku 3: »K osobám vojenským v činné službě náleží: A.) vojenské osoby z povolání, činně sloužící«.

Věstník min. Národní obrany ročník VI. část 31 čl. 270 doplňuje ustanovení shora zmíněného čl. 3 a) služ. řádu takto: »Osoby uvedené v odstavci 3. jsou vojenskými osobami v činné službě i tehdy, jsou-li na dočasné dovolené, jež jim byla udělena podle příslušného předpisu o dovolených«. Z uvedeného plyne, že Alois V. jako rotmistr z povolání na dočasné dovolené od 1. ledna 1924 podléhá i nadále vojenské soudní pravomoci.

čís. 1704.

Důvod zmatečnosti dle čís. 7 §u 281 tr. ř. není ještě založen tím, že ve výroku rozsudku není obsaženo částečné osvobození, lze-li osvobození seznati z důvodů rozsudku.

(Rozh. ze dne 30. července 1924, Zm I 534/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Ml. Boleslavi ze dne 9. července 1924, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže dílem dokonané, dílem nedokonané podle §§ů 8, 171, 173, 174 II. a) a c), 176 II. a) a 179 tr. zák. mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnou stížnost, opírající se o důvody zmatečnosti §u 281 čís. 7 a 5 shledává onen důvod zmatečnosti v tom, že rozsudek ve výroku neobsahuje výslovného sprostění obžalované z dalšího případu krádeže, jí obžalobou za vinu kladeného. Ačkoli nejde tu o pouhou, trestný čin doprovázející a jej kvalifikující okolnost, nýbrž o samostatný čin, s ostatními krádežemi, jimiž rozsudek obžalovanou uznává vinnou, věcně souběžný, jež pouze dle ustanovení §u 173 tr. zák. by bylo s ostatními krádežemi sčítati, a ač tedy ohledně něho mělo býti rozhodnutí zajisté do výroku rozsudku pojata, nelze přece říci, že rozsudek v tomto bodu nevyřizuje obžalobu. Důvody rozsudku zabývají se výslovně tímto skutkem a uvádějí doslovně: »byla proto obžalovaná pro nedostatek důkazů v tomto směru z obžaloby dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna«. Pouze pro výrok odsuzující požaduje § 260 tr. ř. výroky tu uvedené pod sankcí zmatečnosti; není-li ve výroku rozsudku obsaženo částečné osvobození, jest to ovšem formelní prohřešení se na předpisu §u 259 tr. ř., než toto pochybení nezakládá zmatečnosti, jen když osvobození lze seznati z důvodů rozsudku.